

Arrest

nr. 140 863 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende op 5 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding stelde op 5 april 2012 de afstand van de asielaanvraag vast.

1.4. Verzoeker diende op 25 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 2 april 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Verzoeker diende op 24 april 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 6 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 17 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. Verzoeker diende op 23 augustus 2013 een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaarde de in punt 1.10 vermelde aanvraag op 25 september 2013 ontvankelijk.

1.12. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 6 november 2013 een beslissing tot wegering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 8 april 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.10 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.14. Verzoeker diende op 1 augustus 2014 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 24 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 15 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

K.(...), H.(...)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 08.04.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 23.08.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 23.08.2013 (zie bevestiging arts dd.16.09.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 08.04.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing enerzijds de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte nieuwe medische elementen vanwege zijn behandelende arts(en).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt immers als volgt:

(...)

Verzoeker is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden:

In de initiële aanvraag werd er een omstandig medisch attest dd. 11/07/2014 vanwege Dr. Iris Jousten naar voren gebracht.

In voormeld medisch attest vanwege de deskundige arts Dr. Iris Jousten werden er duidelijk drie diverse diagnoses beschreven in vraagstelling B.

Bovendien werden er drie diverse medicaties gestipuleerd in vraagstelling C (punt 2) en werd er tot slot gesteld dat de behandeling van verzoeker levenslang van duur zou zijn.

De artsadviseur van verwerende partij beperkt zich in haar motivering door slechts te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de aanvraag ex art. 9ter vrw. dd. 23/08/2013 - wjl er inmiddels quasi één jaar verstreken is tussen het SMG gevoegd aan de aanvraag dd. 23/08/2013 en de SMG gevoegd aan de aanvraag dd. 01/08/2014 – door aan te halen dat er in casu geen nieuwe diagnose werd beschreven in hoofde van verzoeker.

Zij kan bijgevolg in deze stelling niet worden gevolgd aangezien art. 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropstelt, doch slechts spreekt van elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts adviseur behoudens het onderzoeken van een nieuwe diagnose in hoofde van verzoeker de andere medische aspecten zoals o.a. de medicamenteuze behandeling en alle andere medische elementen vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschrift niet nader heeft onderzocht en dat deze elementen niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werd ingeroepen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoeker naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoeker die hoofdzakelijk op

basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in hun land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Bangladesh niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangetoond met een schending van art. 9ter, § 3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoeningen in hoofde van verzoeker niet op een geldige wijze weerlegt, doch slechts op een zeer algemene wijze expliciteert dat de globale gezondheidssituatie niet gewijzigd is in hoofde van verzoeker, en dit in strijd met de medische attesten vanwege o.a. de specialist arts Dr. Iris Joustens dd.

11/07/2014.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoeker opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoeker in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

Bovendien diende verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsplicht, wat in casu het geval.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter, § 3, 5° vrw. !

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Het zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijke het door verzoeker geschonden geachte artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

3.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 23 augustus 2013 een (vierde) aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die gestoeld op zijn *“status na mitralisklepvervangning”*, waarbij de arts-adviseur in zijn advies van 27 maart 2014 een (levenslange) behandeling met *“anti-coagulantia”* (Marcoumar) en *“bèta-blokkers”* (Emconcor Mitis), *“endocarditis preventie”* en *“follow up van de mitraliskunstklepwerking”* had weerhouden. Er werd echter vastgesteld dat de noodzakelijk geachte behandeling beschikbaar en toegankelijk was in Bangladesh, waardoor de aanvraag op 8 april 2014 ongegrond werd bevonden (zie punt 1.13).

Verzoeker diende desondanks op 1 augustus 2014 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij blijkens het standaard medisch getuigschrift (hierna: SMG) van 11 juli 2014 *“niet gekontrolleerd hypertensie, mechanische mitralisklep – anticoagulatie nodig – risico voor bacteriele endokarditis”* als diagnose werd vermeld.

3.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 16 september 2014, dat aan verzoeker werd meegedeeld en dat integraal deel uitmaakt van de beslissing. In dit advies stelde de arts-adviseur vast dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag van 23 augustus 2013: *“Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 1/8/2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. Jousten op 11/7/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 23/8/2013. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”* De gemachtigde van de Minister verklaarde de aanvraag op grond van voormeld advies onontvankelijk.

3.8. In zijn middel beweert verzoeker dat er onzorgvuldig onderzoek werd verricht. Volgens verzoeker wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropgesteld, maar enkel gewag gemaakt van *“elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag”* en dienen *“de andere medische aspecten zoals o.a. de medicamenteuze behandeling en alle andere medische elementen vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschrift”* te worden onderzocht. Verzoeker beweert dat er *“drie diverse diagnoses”* en *“drie diverse medicaties”* vermeld werden, doch de Raad merkt op dat verzoeker volstrekt in gebreke blijft om concreet aan te duiden welke elementen niet eerder zouden zijn ingeroepen. Vervolgens stipt de Raad aan dat het begrip *“elementen”* uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet in dit geval betrekking hebben op een

aandoening of een "ziekte" zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet waardoor de arts-adviseur zijn onderzoek tot deze gegevens kan beperken. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door in dit verband op grond van het SMG vast te stellen dat er geen enkele nieuwe diagnose werd gesteld en dat de eerder aangehaalde gezondheidstoestand slechts wordt bevestigd, waardoor rechtsgeldig kon worden geconcludeerd dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf.

3.9. Waar verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag niet ten gronde werd behandeld, dringt zich de vaststelling op dat de gemachtigde van de Minister op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet verplicht is de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. In weerwil van verzoekers beweringen vloeit uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voort om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissing behept zou zijn met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

3.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheids- of de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN